

מסורת הש"ס

(א) יצאנו כד (ט.) (ב) לעיל
(ג) (לעיל לה:.) (ד) מירוח
דרך ארונה כליל (ה) שבת
קד: קד. (ו) וספמח פ"ג.
(ז) (לעיל טו.) (ח) (שבת קד.
פ"ט.) (ט) שם קד: (י) שם.
(יא) מירוח (יב) (ל) (ל)
(כ) (ינחום סב:) (ל) (לקמן
לט.) (מ) (שם.) (נ) (עין
תוספות ב"ב יב. ד"ה אטו.)

גליון הש"ס

רש"י ר"ח משום טקא
ומסכר וכו' אסור מן
המקרא. עין רש"י לעיל
דף כו ע"כ ד"ה אין
מוסקין:

מוסף רש"י

[illegible]

משילין פרק חמישי ביצה

רמזים ליה אשה וכו'. שני זכרים לב"ש או זכר ונקבה לב"ה ומו' לא
 כדאמרין ביבמות (דף סא:) ומיהא קלת מזהא איבא
 בבקר זרע את זרעך ולערב אל מנח ידך (ויקרא יא): **מזה**
 האחים יביס ונפקא לן מזהיה הכוזב (דגרים כה): **שמה**

וּבְכֹסֶה. פסק דין לדינון ושטר אירוסין
לקדושין ושטר חליצה לחלוצה ומכונה
ליצמיה: **מָשׁוּם מִתָּקָה וּמִמְכָּר**. דלמקח
וממכר דשם שמואלה נקראו לרשות
הקדשה. ומקח וממכר "אסור מן המקרא
דכתיב ממזל חספך ודבר דבר
ישיעה נה" א"י נמי מתק וממכר אמי
גמרי כתיב שטרי ממירה וזכ"ה ה"א
ה"ה גזרה לגזרה כולה מלך גזרה
ה"א: **פִּי רַב יוֹסֵף אִפִּי לִינֶסֶס**
לִבְנֵן בִּזְיוֹס. דליכא למימר לאו
במכאס מלמא ה"א דלמקחין טבלא
דמכאס ומכאס ידוע שיהא ה"א
לשירייר ורואים שמוליך מרובה לטב
ומחא דכולה מלמא שמוס שמחא יו"ט
דכדן שגריך ה"א ה"א אפ"י אסור:
וְהִינֵי מָשׁוּם רְשׁוּת אִיכָא מָשׁוּם שְׁבוּת
וְהִינֵי מָשׁוּם שְׁבוּת. אהמלמא קאי דקמאס מלו ה"א
ממממממ שבו וי א"ן מ"א שמוס שבו
וה"א אסור דלמקחין כל שחייבין
עליו אלמא כלה לאסורא והינ בחרא
ממממממ מ"א א"א בעשימו ומממ
שבו ליכא לאסרה בשעת צמיה
וה"א אסורא והינ פלגיניהו מנא
וממממ דקמאס אדכר שבו ונאמלמ
נאמלמ לא דאכר שבו: **ה"ק א"י**
מְשִׁיבֵי לֵב. כלומר כולם שמוס שבו
ש"ש כהן והראשונים אסור י"ש כהן וא"ן
כהן לחלום מ"א והאמלמממ י"ש כהן
שבו ואמ"י ש"ש כהן קת מ"א
והאחרונים מ"א ממרה לן ואמלמ
גזרו עיבין שבו ולא ו"ף ו קמי
לא תימא קמא"י ה"א דאסרי דה"ל
שבו גרידא כלומר שגבר על
השבו דא"ן עם עבירו ו שמן
ה"א אלא אפ"י מממ דה"ל שבו
דליכא רשו קרבו מ"א גבה נמי
מלין פירוש ב". אלמא גזרי
שבו על שבת שלא גזרי יו"ט: **ה"א**
אֵלֶיזֶר. סיפא דקמי א"ן כהן
י"ט לשבת דל שבו גזרו על שבת

גמורו על יו"ט ואפי' בהספק ממון ר"ה
ממון ר' הישע ה"א: אורו ואלו בנז.
ההוראה אומר השעלה כחוש ה' נז.
ומתולין בנאסור יו"ט: אין מוסיף אל אפי'
אחרי ההוא של לנצח מותרת מה"ה
והא דלא אמר משום הולא. והא דלא
הכללים כרגיל בהכללים. לכן אלא יבול
לנצח גס היא חלק לנצחין ואין
עירך מותר להו"ח את הכללים. אלא
שפסיקה אחת מפני חלקו והן מעבדין
בנתיביו אלא בין השמשות דבין השמש
מפלי שוקה שחיה אלא בעלי: אפשיה
אחיה אורח אורח לנקום אפשיה יו"ט
יבירות לא בקדירה ולא בעשה ה"ח אין
נגמ' (8) במלה אסתרוקנית שהיא גסה ו

עד כאן לא קשרי ר' יהושע דהם אלא בהעדר ומחירין ומחני' דהכא בית שמאי היא, דתנן אין בעלמא הוא ונדרתה, וכרב פפא קי"ל דהא דקת' מקילתא ביו"ט, כרת בשבת ואין כרת ביו"ט, אבל לא בשבת, אי"ר יוסי והוא שמל, ותו הו

דאית ליה אשה ובנים: לא חולצין ולא מיבמין: והא מצוה קא עביד לא צריכא דאיכא גרול¹⁶ ומצוה בגרול ליבם וכלהו מעמא מאי גזרה שמא יכתוב: ואלו הן משום מצוה לא מקדישין ולא מעריכין ולא מחרימין: גזרה משום מקח וממכר: ולא מגביהן תרומות ומעשרות: פשיטא תני רב יוסף לא נצרכא אלא ליתנה לכהן בו ביום וה"מ פירי דמבילי דאחמורל אבל פירי דמבילי האידנא כגון זעיסה¹⁷ לאאפרושי מינה חלה מפרשין ויהיבין לכהן והני משום רשות איכא משום שבות ליכא והני משום מצוה איכא משום שבות ליכא א"ר יצחק לא מבעיא קאמור לא מבעיא שבות גרידתא דאסור אלא אפי' שבות דרשות נמי אסור ולא מבעיא שבות דרשות דאסור אלא אפי' שבות דמצוה נמי אסור: כל אלו ביה"מ אמרו: ורמינהו¹⁸ משילין

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע אֱלֹהִים בְּרוּךְ הוּא
 יְהוֹשֻׁעַ דִּתְנִי אֹתוֹ וְאֵת בְּנֵי שִׁנְפֹּל לְכוֹר ר' ^{טז}
 מִנֵּת לְשׁוֹחֲטוֹ וְשׁוֹחֲטוֹ וְהִשְׁנִי עֹשֶׂה לוֹ פֶּרֶט
 יְהוֹשֻׁעַ אָמַר ^{יז} מַעֲלָה אֶת הָרָאשׁוֹן ע"מ לְשׁוֹ
 וּמַעֲלָה הִשְׁנִי רִצָּה זֶה שׁוֹחֵט רִצָּה זֶה שׁוֹחֲטָם
 כֵּאֵן לֹא קָאָמַר ר"א הֵחָם אֵלָּא דַּאֲפֻשֶׁר בִּי
 בִּפְרִיטָה לֹא אֵינִי עַד כֵּאֵן לֹא קָאָמַר ר' יְהוֹשֻׁעַ
 אֲבָל הִכָּא דְלֹא אֲפֻשֶׁר לַאֲעֻרּוּמִי לֹא אֵלָּא
 בֵּית שְׁמַאי הָא בֵּית הֶלֶל דִּתְנִי ^{יח} ב"ש אֹמְרִים
 וְלֹא אֶת הַלּוּלָב וְלֹא אֶת סֵפֶר תּוֹרָה לְרֵדָה ר' ^{יט}
 כֵּאֵן לֹא קָאָ אֲמַרִי בֵּית שְׁמַאי הֵחָם אֵלָּא אֵלָּא
 כִּמְסֻלָּא לֹאֹו צוֹרֵךְ הִצְטָא הוּא: **מִתְנִי** ^כ
 הַמּוֹסֵר בְּחֻמּוֹ לְכוֹן אוֹ לְרֹעֵה הֵרִי
 הַמְיוֹדֵחַן לְאַחֵר מִן הָאֲחִין שְׁכֵבִית הֵרִי אִלּוּ
 כִּמְקוֹם שְׁהוֹלְכִין הִשְׁוֹאֵל כִּלִּי מִחִבְרֵיו מַעֲיֹו
 הַמְשַׁאֵל יֻכֵּן הָאִשָּׁה שֶׁשְּׂאֵלָה מִחִבְרָתָה תְּחִלָּה
 בְּרַגְלֵי שְׁתֵּינָן ^{כא} ר' יְהוֹרֵד פּוֹטֵר בָּמִים מִפְּנֵי

היא שלא התיר להעלות אותו ואם בנו משי הפסק ממון.
שאלין מומחין לשמות שנין הים: **לאפשר לאשורו.** והכל
או השמי יאמר: **אכל הכא לא אפשר לאשורו.** הדכל
מן רבו: **ללא הותרה שאלא לצורך** וגבי טלטול קאל לצורך
בעלטול נמי לא גזור דבין: **אטו עלטול לאו צורך הוואה** הו
דורו עז טלטול כלים ואוכלים מפני שלא יוכלו לעמוד בהן בעלט
ההליכה דבוי"ט אלא במקום שבעליה יליך וחס לא
דקדוש: **ושאלין מיוחדין.** **לאחד מהן אלא לכולן:** **היי אלא**
ערב אחד מהם לסוף אלפים לצפון והשאר לא ערבו הו
על ידו מההליכס לצפון אלא אלפים שכן מומחין דבין
על שהוא נכסיה חסין קוה שגיטה: **ביו"ט.** ואם שאלו דבין
אאלה מתפרסה תולין. **לקדמה:** **ומים ומלה תשיסה:** **היי**
ות לילך דמיון דבוי"ט שאלה קמי התבלין או תשיסה והמלה
מעטות הולכת. ובגמ' מוקי לה בתשבלי עבה שאין המים
יכרת: **גמ' מפני.** דקמתי המוסר הכחמו לרועה ביו"ט

ה דמיון כפעלה לשוחטו, אבל להשיג פירות בהדא משום שלא יז
מציאין לא את הקטן ולא את החלוב ולא את ספר תורה לרשות הרב
אין אין בין יו"ט לשבת אלא אוכל נפש כלבד וכו' בית שמאי הן, וכו'
ותו יו"ט אין מכות משבת, וא"ה בדברים שיש בהן אוכל נפש, וה
שונים חמשים ל' מבשר בחיתומת ספקיהם כו'. מהו להשיג נה

לז.

משום טקח וטמא. פרש"י דלמקח וממכר דמו שמוילין מרשותו לרשות הקדש ומקח וממכר אסור מן המקרא דכתיב ממאזל חפצך ודבר דבר אי נמי מקח וממכר אחי לירי כתיב: שטרי מכירה ואם תאמר הו' לא גזירה כולה חדא גזירה: **ורמינהו** שמיין פירות דרר

אדוברה וכו'. ותימה
דלמערין במגילה דף ז' א"ל בין יו"ט
לשבת אלס אויל נפש בלנד ואמאי
לא פריך ליה מתשלין יסודי וע"ק
אמאי לא פריך ללמדת דלמערין
הואה ביו"ט שלא לזורק וכשבת
אסור וי"ל דהאס לא פריך ממנה
משום שהיה יודע שהיה יכול לדחות
דלא קדמיה הוה א"ל בין יו"ט לשבת
כו' ה"מ דברים שהן דלזוריקה אבל
מ"ל דרענן איכא טובא ביניהו והכא
מ"ירי בשבת דרענן ולכן לא מ"מ
מהאסא דלסאור דלזוריקה ואמאי
קדמיה שמי כמקור לא ג"ס דהיי
דממה דכין דב"ש ממזרים גבי הוואה
שלא לזורק כן הוה ממזרים גבי
טטול דרענן דמסקין במסקנא
דטטול משום הוואה הוא דלסאור:
ושמאל

רבינו חננאל

ולא חולצין ולא מביטין.
 בארבעה את גורל משה
 דאמרינן מצוה כבוד
 לייסב, ויבדלו את שבע
 אלה גורל שבע ימי
 וירשעו את חיי דנין
 ונין מימות עישי אור
 דני דני נפשות. ואלין
 משום מצוה ולא מקרינן
 ולא מקרינן, אלא שבע
 משום דמחי' במקח
 ומכר, ולא מנפדין
 תרומת ומשפוחות, ולא
 מלי דטבילי חמאמול,
 אלא דטבילי ביום מנה
 חלה עיסי לאפרשי מנה
 ולא מיתאב, בה מפרשין
 ויהיבין לוי לכתב, ונין
 משום שרות און משום
 אן מצוה לא ד, ומכר
 יצחק לא מביטא קאמר,
 לא מביטא שרית גירדא
 דאמר, אלא אפילו שבות
 מצוה אסור, ונין שבות
 ורשות, ונין לא און
 ולא מקרינן ולא מביטין
 ולא מאנקין ולא חולצין
 ולא מביטין שרות, אלא
 מקרינן ולא מביטין
 ולא מחמיטין ולא מנפדין
 תרומת ומשפוחות, כל אילן
 ביום קיי בשבת, אלא
 בן ירש לשבת אלא
 אכל נפש כלבד, ונין
 שרית און אונסין

בין שונגין בין מרדכי
בין מוטעין בין הששה
עשוי בשבת, ואין צורך
לומר כיצור. ואין
צורך לשבת אבל אכל
שש בלבד, והתן משילין
הוא כן. ומרדכי רב
חזק קשיא מחמתיו, והוא
לא יעזוב את ומוחמתי
הדמיון לו, והעשה, הנה
אחר ואת בנו ששם
לבו, לא יעזוב אחר
מלכה את הארצון, כן
דברי ידילע, ע
כאן לא אקמר רב יעזוב
בני הברמה שהיא בבור
ועשו לו פרנסה במקומה
ואין מלכה ואתה משי
האפשר לך בפרנסה
מקומה, אבל בני מרות
כך כגון א' איפשר שלא
יפסיק אלא אם כן משילין
הכי מני דשיו, אין מני
משילין דמשיבין דהכל
הוא ששם שמה דבטל
והא סקילה בשבת ואין
על בשרים מלכה בשר
על כל מתירין. מלכה בשר

[illegible]